

Chương 7

Chỉ Làm Thiên Sứ Bảo Vệ Cho Một Người

Một ngày nào đó, trái tim bạn cũng sẽ rung động

vì nụ cười của ai đó,

Cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc vì sự có mặt của người đó,

Thậm chí, vì sự ra đi của người đó mà cảm tưởng

như đã mất đi tất cả mọi thứ

Người đó nói, số phận đã an bài tôi là thiên sứ

để đi bảo vệ người khác.

Nhưng cậu ấy không biết rằng...

Nếu như có thể, tôi chỉ muốn làm thiên sứ để

bảo vệ một mình cậu mà thôi.

Sau đó, tôi và Triệt Dã lại đi trong những lớp sương mù dày đặc. Sau khi biết chuyện về mẹ, tâm trạng tôi không thể nào trở lại bình thường được. Triệt Dã hình như cũng hiểu được tâm trạng rối bời của tôi, nên chỉ lặng lẽ nắm tay tôi đi về phía trước, không nói gì cả. Không gian dường như cũng chịu ảnh hưởng của những lớp sương mù dày đặc xung quanh, trở nên yên tĩnh đến lạ thường.

Lúc này tôi mới phát hiện ra, khi chúng tôi đang dạo bước ở đây, thật không ngờ, không nghe thấy tiếng bước chân, giống như đang đi trên mây vậy.

“Cậu đang nghĩ về việc của Cố Hạo Thần đấy à?” Giọng nói nhẹ nhàng của Triệt Dã đã phá vỡ sự yên tĩnh.

“Không chỉ là việc của Thần, mà cả việc của mẹ nữa.” Tôi ngẩng đầu nhìn về phía trước, hai hàng mi dài đã bị sương mù thấm ướt.

Có lẽ rất nhiều việc quả thực không hề đơn giản như những gì chúng ta nhìn thấy. Ai mà nghĩ được rằng, Cố Hạo Thần, anh chàng hàng xóm nhìn điềm đạm, hiền hòa như vậy nhưng trong lòng lại chất chứa bao nỗi niềm. Ai mà nghĩ được rằng, Triệt Dã, người luôn mang nụ cười còn rạng rỡ hơn cả ánh nắng mặt trời, lại luôn cô độc như vậy.

Tôi cũng không bao giờ nghĩ được rằng, tôi được có mặt trên thế gian này là do mẹ đã dùng sinh mạng của mình để đổi lấy.

Triệt Dã nắm chặt tay tôi, dường như muốn truyền cho tôi thêm sức mạnh, thêm sự dũng cảm để đối mặt với mọi chuyện. Còn trái tim tôi cũng trở nên ấm áp bởi sự quan tâm nhỏ bé này của cậu và cũng dần tĩnh tâm trở lại.

Hai người chúng tôi cứ như vậy đi về phía trước. Xung quanh thật yên tĩnh, dường như có thể nghe được cả nhịp tim của người bên cạnh.

Sau khi đi được một quãng đường khá dài, Triệt Dã đột nhiên dừng lại và hỏi: “Tiếp đến, chúng ta sẽ đi đâu?”

Tôi ngẩn người quay sang hỏi: “Gì cơ?”

Triệt Dã dừng lại không bước tiếp nữa, nhìn tôi cười hỏi: “Tiếp đến, Hy Nhã ngốc nghếch muốn đi đâu đây?”

Sao lại hỏi tôi muốn đi đâu nữa? Tôi khó chịu nhìn cậu.

“Triệt Dã đi đâu, mình đi theo đây.”

Triệt Dã, cậu đã từng bỏ mình lại một mình, cậu sẽ không bỏ mình lại lần nữa, đúng không?

“Đồ ngốc!”

Không biết tại sao, giọng nói vốn rất dịu dàng của Triệt Dã lúc này lại khiến cho tôi có cảm giác thật cô đơn.

Cảm giác bất an bủa vây lấy tôi...

Chẳng lẽ Triệt Dã sắp rời xa tôi?

Cảm nhận được sự lo lắng của tôi, Triệt Dã vội mỉm cười, nhưng tôi không thể hiểu hết ẩn ý trong nụ cười đó. Cậu chậm rãi nói: “Vậy thì chúng ta cùng nhau đến thảo nguyên đom đóm nhé”.

“Được!” Tôi lập tức vỗ tay đồng ý, nhưng trước mặt vẫn là những đám sương mù mịt mù bao phủ, khiến cho tôi cảm thấy lo lắng. “Chúng ta có thể quyết định đi đâu được sao? Đây chẳng xác định được phương hướng, cũng chẳng có chỉ dẫn đường...” Những lần trước, tôi cứ đi về phía trước cho đến khi đến được đích. Chẳng được lựa chọn, cũng chẳng có quyền được dự báo trước điều gì cả.

Triệt Dã xoa xoa tóc tôi, khẽ than: “Ngốc ạ!”

Tôi nhăn mũi phản đối: “Mình không hề ngốc...”

“Nào.” Triệt Dã đưa tay ra, tôi nhìn cậu, rồi đặt tay mình vào tay cậu.

Thật ấm áp...

Triệt Dã kéo tôi đi, hình như là rẽ sang bên trái.

Tôi chỉ biết được là ở đây nếu rẽ về bên phải thì đến nhà tù trường thời gian, còn không biết rẽ về bên trái thì sẽ đến đâu.

Nhưng chỉ cần có Triệt Dã ở bên, thì cho dù phải đi đâu tôi cũng không sợ.

Sau khi đi được một đoạn đường, lớp sương mù bắt đầu tan dần, cảnh vật xung quanh dần hiện rõ. Tôi nhìn thấy phía trước có hai trạm xe buýt.

Còn tôi và Triệt Dã đang đứng bên lề trái của một con đường.

“Triệt Dã, nơi này là...” Tôi nghi ngờ hỏi.

“Nếu ở đây có trạm xe buýt, thì chúng ta có thể xem bản đồ các tuyến đường của xe buýt, sau đó thì chỉ cần lên xe là có thể đến các địa điểm cần đến rồi.” Sau khi giải thích xong, Triệt Dã lại bắt đầu cười tôi. “Trí tuệ của ai đó quả thực khiến cho người ta thất vọng quá chừng, chẳng trách toàn phải đi trong lớp sương mù dày đặc bao phủ xung quanh.”

Chụt! Trên trán tôi được đánh dấu bởi ký hiệu của “ai đó”.

Này, này, này...

Nguyên Triệt Dã, sao cậu không trực tiếp nói tên mình ra luôn đi? Mình thừa biết là cậu đang nói mình còn gì.

Triệt Dã không thèm quan tâm đến sự bất mãn của tôi, làm như không có chuyện gì xảy ra, kéo tôi đến phía bên trái của trạm xe buýt, vừa nghiên cứu bản đồ các tuyến đường của xe buýt vừa nói: “Chúng ta sẽ ngồi tuyến xe tham quan không gian số 1 để đến thảo nguyên đom đóm.”

Tham quan không gian?

Quả thực là một cái tên rất kỳ lạ.

“Đến lúc đó, mình sẽ để cho đom đóm nhả ra thật nhiều chữ!” Nghĩ đến con đom đóm thần kỳ đó, đột nhiên tôi cảm thấy rất vui. “Còn cả cánh điều đom đóm mà ngay cả trong đêm cũng nhìn thấy rõ nữa, mình sẽ cho điều bay thật cao!”

“Muốn điều bay cao hơn, thì cậu phải chạy nhanh hơn. Có điều, cậu không thấy đây là việc vô cùng khó đối với cậu sao?” Nói xong, cậu đắc ý cười vang.

“Triệt Dã...” Tôi bậm môi lườm cậu một cái.

Tôi còn cho rằng, có khi cậu sẽ bị bộ dạng lúc tức giận của tôi làm cho hoảng hốt. Ai ngờ, cậu chỉ trầm ngâm một lát, rồi thở dài nói một câu: “Ôi, bộ dạng của đồ ngốc lúc tức giận chỉ thế này thôi sao, đúng là động vật đơn bào”

“Cậu nói vậy là có ý gì?” Trong đầu tôi xuất hiện vô số các câu hỏi.

“Ngay cả cách biểu lộ tình cảm cũng chỉ có một kiểu duy nhất thôi à? Ha ha.”

“Hừm...”

Tôi chìm vào im lặng. Như vậy có nghĩa tôi thực sự là loại người vô vị sao...

Chính vào lúc trong lòng tôi bắt đầu có cảm giác buồn phiền, Triệt Dã lại lên tiếng: “Nhưng mình rất thích cậu”.

Nhưng mình rất thích...

Làm sao bây giờ? Triệt Dã mình muốn khóc lắm.

Mình luôn không nỡ rời xa cậu, luôn nhớ đến cậu muốn được gặp cậu. Làm thế nào bây giờ?

Cho dù có nhắm mắt lại, mình cũng có thể miêu tả được nụ cười rạng rỡ của cậu. Cho dù không nhìn thấy cậu, mình cũng có thể lần theo hương vị của nỗi nhớ thương để cảm nhận được cậu đang nhìn mình. Cho dù cậu đang đứng trước mặt mình, mình vẫn có cảm giác vô cùng bất an...

Triệt Dã...

“Xe đến rồi.” Đôi mắt Triệt Dã bỗng tối sầm lại.

Tôi quay lại nhìn một chiếc xe buýt hai tầng màu xanh lá cây đang từ từ tiến lại. Chỉ cần lên chiếc xe này là có thể cùng Triệt Dã đến thảo nguyên đom đóm rồi.

Nhưng...

“Hy Nhã!”

Bên tai tôi vang lên một giọng nói quen thuộc, nhưng không phải giọng của Triệt Dã, vậy là ai? Ai đang gọi tôi?

“Hy Nhã!”

Giọng nói đó nghe có vẻ rất kích động, lại cũng rất luống cuống. Tôi vội vàng quay đầu lại nhìn xung quanh, nhưng không nhìn thấy người vừa lên tiếng.

Là ai vậy?

“Triệt Dã, chúng ta không lên xe sao? Chiếc xe buýt màu xanh lá cây đã dừng được một lúc lâu rồi.”

“Hy Nhã ngốc, cậu không nghe thấy có người đang gọi cậu sao?”

“Có.” Tôi nhíu mày nhìn xung quanh. “Nhưng mình chẳng thấy ai cả, có lẽ là nghe nhầm cũng nên...”

“Ngốc ạ, không nhầm đâu.”

Kỳ lạ, giọng nói của Triệt Dã bỗng trở nên nặng nề khiến tôi không tài nào hiểu nổi trong giọng nói của cậu đang ẩn chứa điều gì.

Thấy không có ai lên xe tuyến tham quan không gian số 1 từ từ chuyển bánh. Tôi nhìn Triệt Dã với vẻ nghi hoặc, trong lòng tôi vẫn đang tơ tưởng đến những chữ Hán lập thể biết bay và con diều có thể phát sáng.

Triệt Dã sao vậy, có phải cậu ấy đang có tâm sự không?

Sau khi xe buýt rời đi, tôi bỗng phát hiện tại bên xe buýt vắng vẻ đối diện không biết từ lúc nào có thêm một người nữa, đó là...

Hứa Dục!

Khuôn mặt điển trai, nụ cười sáng ngời chói lòa giống như nụ cười của Triệt Dã...

Không sai, đúng là cậu ấy!

Hứa Dục vội vàng băng qua đường, đến trước mặt tôi, nhìn cậu ấy có vẻ rất kích động, trong ánh mắt của cậu ấy dường như chỉ có sự tồn tại của tôi, không có bất kỳ một ai khác.

“Hy Nhã, đúng là cậu đang ở đây! Đúng là cậu đang ở đây!” Nói xong cậu ấy như muốn xác định sự tồn tại của tôi nên đã ôm tôi thật chặt.

Tôi ngẩn người!

Sao Hứa Dục lại có thể ở đây?

Vừa rồi khi tôi và Triệt Dã tới đây, đâu có nhìn thấy cậu ấy.

Cậu ấy chăm chú nhìn vào mắt tôi, khiến trái tim tôi bỗng nhói đau nhưng cũng rất mừng rỡ.

Hứa Dục, cậu ấy không sao cả!

Người nằm trong vũng máu đỏ, cánh tay rũ xuống, những mùi khiến ta ghê tởm lan tỏa trong khắp phòng... Tất cả đều không phải là sự thật đúng không?

Tất cả chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.

“Hứa Dục...”

“Hy Nhã, cậu có biết không, tớ đi khắp nơi tìm cậu nhưng đều không tìm thấy, tớ đã tìm cậu rất lâu rồi, nhưng cậu như đã biến mất giữa không trung vậy! Tớ vô cùng lo lắng, sợ rằng, sau này sẽ không bao giờ được gặp cậu nữa, tớ thực sự rất sợ. May mà sau đó tớ đã nằm mơ. Trong giấc mơ, có một người đang trốn trong những đám sương mù dày đặc, tớ nhìn không rõ bóng người đó. Người đó nói với tớ rằng, nếu thực sự rất nhớ một người, có thể đến trạm xe buýt này để tìm, chắc chắn sẽ tìm thấy.”

Hứa Dục nói liền một mạch, nhìn bộ dạng của cậu ấy xem ra có vẻ rất sốt ruột.

“Nhưng mãi mà tớ vẫn không tìm thấy cậu... Tớ đã chuyển không biết bao nhiêu tuyến xe buýt, đến trạm xe nào tớ cũng tìm, nhưng vẫn chẳng thấy cậu đâu. Trước khi thấy cậu, suýt chút nữa tớ còn cho rằng, tớ đã bị người trong mơ đó lừa rồi. May mà, may mà cuối cùng tớ đã tìm thấy cậu rồi, Hy Nhã ạ, tớ vui lắm!”

“Hứa Dục...” Ngoài việc cứ gọi đi gọi lại tên cậu ấy, tôi cũng không biết mình nên nói gì nữa.

Cậu ấy lo lắng cho tôi đến vậy, lo lắng đến nỗi mặt trắng bệch, không còn thần sắc nữa.

Lo lắng đến nỗi khiến cho tôi cảm thấy vô cùng lúng túng, không biết nên làm sao...

“Gì vậy?”

“Cậu... chắc cậu đã tìm tớ rất lâu, đúng không?” Cuối cùng thì tôi cũng đã có thể lên tiếng.

“Ừ. Có điều cũng không phải lâu lắm. Đây là một chuyến du lịch kỳ lạ, tớ cứ từ từ mà đi tìm thôi.” Cậu khẽ mỉm cười, khiến mắt tôi có cảm giác cay cay.

Nói dối! Cậu ấy đang nói dối!

Nhất định là cậu ấy đã tìm tôi rất lâu. Cần phải biết rằng, trong thế giới như thế này, để tìm được một người là việc vô cùng khó khăn.

Vì không muốn làm tôi cảm thấy áy náy, nên cậu ấy mới nói như thế phải vậy không?

Bất kể là Triệt Dĩ hay Hứa Dực trong mắt mọi người như thế nào đi chăng nữa, nhưng trong mắt tôi, hai người họ luôn là những người dịu dàng và chu đáo, thậm chí, không bao giờ để tôi phải cảm thấy áy náy dù chỉ là chút xíu.

Rõ ràng là tìm rất lâu, rõ ràng là đã bắt đầu mất hết ý chí vì tìm kiếm quá lâu lại chẳng có kết quả gì, nhưng vẫn giữ thói quen cố gắng giấu đi những việc có thể khiến cho tôi phải buồn, trước mặt tôi luôn luôn thể hiện ra những gì tốt đẹp nhất.

Hứa Dực... quả đúng là một anh chàng ngốc.

Tôi cúi đầu, cảm thấy hơi thờ bèn cạnh mình quá nhẹ, nên không yên tâm quay lại nhìn Triệt Dĩ. Cậu ấy và Hứa Dực lặng lẽ nhìn nhau, trên miệng hé nở nụ cười yên tâm.

Không khí giữa hai người bọn họ khiến tôi cảm thấy hơi bất an.

Sao Hứa Dực lại đến tìm tôi, cậu ấy muốn đưa tôi đi sao? Thế còn Triệt Dĩ? Triệt Dĩ sẽ thế nào?

Khá lâu sau, Hứa Dực thờ dãi rồi chuyển hướng nhìn sang nơi **khác, Trên** mặt cậu bao phủ một nỗi đau và cảm giác bất lực giống như một lớp sương mù.

“Chắc do tớ đã tìm lâu quá rồi sao? Chắc là như vậy...” Hứa Dực nhìn tôi, muốn mỉm cười với tôi nhưng lại không làm được.

“Cho dù là trong giấc mơ của Hy Nhã, tớ vẫn là người đến sau...” Giọng nói nhẹ nhàng, nhưng khiến cho trái tim người nghe cảm thấy chua xót.

Đúng là trong giấc mơ sao? Nếu đúng là trong giấc mơ, sao lại giống thật đến thế. Trên cả quãng đường tôi cứ đi rồi lại dừng, đã gặp rất nhiều người và nhiều chuyện khác nhau, nhưng vẫn không tài nào xác định được mình đang ở đâu.

“Cho dù là trong giấc mơ của Hy Nhã, tớ vẫn là người đến sau.”

Câu nói này có nghĩa gì?

Còn tôi vì sao, mà không dám nhìn vào mắt Hứa Dục? Dường như... dường như chỉ cần nhìn vào, trong lòng sẽ giống như có một thứ gì đó bị vỡ vụn vậy.

Tôi cúi đầu, không phân biệt nổi là do lo sợ hay do bất an, sai bước đến gần Triệt Dã.

Triệt Dã... sẽ cho mình chút sức mạnh chứ?

“Không muộn, vừa vặn đúng lúc.”

Bên tai tôi vang lên tiếng của Triệt Dã. Tôi vội ngẩng đầu nhìn cậu. Nụ cười của cậu vẫn rất nhẹ nhàng, nhưng rõ ràng là đang ẩn giấu điều gì đó.

Không muộn, vừa vặn đúng lúc?

Triệt Dã, cậu đang nghĩ gì vậy? Tại sao nụ cười dịu dàng đó của cậu lại khiến cho tôi có cảm giác lo lắng đến vậy?

Giống như... nụ cười tạm biệt.

Nụ cười... không bao giờ còn có thể gặp lại nữa!

Triệt Dã, tại sao được gặp lại cậu nhưng mình vẫn có cảm giác lo lắng như thế này?

Triệt Dã, bất luận thế nào đi chăng nữa, mình cũng sẽ ở lại, sẽ ở lại bên cạnh cậu, cho dù là thế giới này vô cùng xa lạ đối với mình.

Sau khi biết được những nỗi cô đơn của cậu làm sao mà mình có thể để một mình cậu ở lại cái thế giới cô đơn này được?

Nếu nói bụng của đom đóm là một cái hang không đáy, thế thì mình tình nguyện cùng cậu ở lại trên thảo nguyên đó để chất đầy cái hang không đáy như trong truyền thuyết nói.

Bất kể mất bao nhiêu lâu đi chăng nữa!

Nhưng...

Hứa Dục. Trái tim tôi run rẩy, muốn nhìn về phía Hứa Dục, nhưng lại không đủ dũng khí.

“Tớ...”

Tôi không biết tại sao bản thân lại do dự, thậm chí ngay cả khi muốn nói lên tâm nguyện của mình là: “Tớ muốn ở lại”. Nhưng không hiểu sao tôi lại bắt giác lùi về phía sau.

Dường như mỗi khi tôi lùi một bước, tôi lại cảm thấy yên tâm hơn.

Tôi nhất định phải ở lại! Tôi không thể nào để Triệt Dã ở lại nơi mà không phân biệt được thời gian thế này, không thể tưởng tượng được ở bên cạnh Triệt

Đã lại toàn là những con đom đóm chỉ biết nhả chữ mà không biết nói, không biết cười!

“Tớ phải...”

Tôi nhớ lại lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau là do định mệnh sắp đặt, khi anh chàng thiếu niên có mái tóc màu vàng rất tuấn tú nở nụ cười với tôi, trong lòng tôi đã có ấn tượng vô cùng sâu sắc với anh chàng ấy. Tôi thích sự nhẹ nhàng của cậu, muốn làm tan biến đi nỗi cô đơn trong lòng cậu. Bắt đầu từ rất lâu rồi niềm vui của cậu ấy chính là mục tiêu để tôi cố gắng.

Cuối cùng, tôi đã hạ quyết tâm, cố gắng lấy hết dũng khí nói với Hứa Dực: “Tớ sẽ ở lại. Tớ sẽ ở lại đây mãi mãi, để bầu bạn, để bảo vệ cho Triệt Dĩ, sẽ không bao giờ rời xa cậu ấy”.

Cùng với những từ cuối cùng tôi nói ra, không khí xung quanh bỗng im lặng đến độ khiến ta nghẹt thở.

Những lời đó... cuối cùng thì tôi cũng vẫn nói ra.

Hứa Dực, tớ xin lỗi...

Lúc này, dường như có một ánh hào quang vụn vỡ bay ra khỏi khuôn mặt Hứa Dực. Cơ thể cậu ấy run lên, dường như tôi nghe thấy tiếng cười đầy đau thương, hình như tôi nghe thấy cậu ấy đang dùng một giọng nói vừa dịu dàng lại vừa tủi thân hỏi tôi: “Hy Nhã, đây là những câu nói từ đáy lòng cậu sao? Nếu đúng là như vậy thì tớ chúc phúc cho cậu”.

Nụ cười nhẹ nhàng đó giống như một con dao, bất cứ lúc nào cũng có thể cứa vào da thịt tôi. Nhưng rõ ràng không có lấy dù chỉ một cử động nhỏ nơi khóe miệng cậu ấy...

Chỉ là chớp mũi cậu ấy, khóe miệng cậu ấy cứ từ từ trở nên trong suốt. Khóe miệng vẫn luôn dịu dàng đó đã từng nói rất nhiều câu xúc động, đã từng dỗ dành tôi, đã từng chọc cho tôi cười, đã rất nhiều lần bày tỏ tình cảm với tôi...

Nhưng bây giờ, càng lúc nó càng mờ dần đi...

Ngay cả đôi mắt mà tôi không dám nhìn thẳng vào của cậu ấy cũng ngày càng trở nên mơ hồ.

Tim tôi đập dữ dội. Vào khoảnh khắc đó, lồng ngực tôi như bị đập một cú rất mạnh! Rất đau!

Thế này là thế nào? Hứa Dực tại sao lại...

Tay cậu, đôi tay đã từng nắm tay tôi, đã từng ôm tôi.

Bờ vai cậu, khi tôi buồn thì luôn xuất hiện ngay lập tức, khiến tôi có cảm giác thật yên tâm khi được dựa vào.

Tại sao, tại sao tất cả đều đang mờ dần, mờ dần...?

Còn trái tim tôi tại sao lại như bị bóp nghẹt vậy?

Tại sao tôi lại có cảm giác mũi tôi như bị bịt kín lại, không tài nào thở được? Nhất định là mắt tôi đã có vấn đề, tất cả... tất cả những việc này đều không phải là sự thực đúng không? Đều là ảo giác đúng không? Đúng là ảo giác rồi!

Tôi cố gắng hết sức lắc đầu thật mạnh, ra sức dụi mắt, tôi không thích ảo giác thế này! Tôi không thích!

Nhưng chẳng có tác dụng gì, thân thể của Hứa Dục vẫn đang tan biến dần đi.

Tên cậu cứ luẩn quẩn trong đầu tôi, nhưng làm thế nào tôi cũng không thể nói ra thành tiếng được, giống như trong nháy mắt tôi đã bị mất đi giọng nói.

Tôi cứ mở to mắt đứng nhìn hình bóng của Hứa Dục đang tan biến dần, mờ đến độ trong suốt sau đó... hòa tan vào trong không khí.

Giống như chưa bao giờ xuất hiện vậy.

Giống như tất cả mọi việc vừa xảy ra chỉ là ảo giác vậy.

Hứa Dục, cậu ấy đi đâu rồi? Tại sao đột nhiên chẳng thấy cậu đâu nữa cả?

Có phải là do những lời tôi vừa nói không?

Những câu nói đó nhất định là đã làm tổn thương cậu ấy.

Còn tôi thì không dám nhìn thẳng vào mắt cậu ấy, vì tôi sợ điều gì đó trong lòng tôi sẽ bị ánh mắt đau thương của cậu làm cho tan vỡ sao?

Tim tôi bắt đầu đập liên hồi, càng ngày càng nhanh, khiến tôi sắp nghẹt thở.

Đột nhiên lại có một tiếng “bịch”, hình như có gì đó trong lúc tim tôi đập nhanh nhất, mạnh nhất đã bị vỡ ra thì phải, từng mảnh vỡ như cắm vào da thịt tôi, khiến tôi đau nhức đến độ không thốt lên lời.

Tôi buồn quá... buồn đến mức như sắp chết đến nơi, giống như từ bây giờ trở đi sẽ không bao giờ cười được nữa, giống như... bị mất đi thứ gì đó quan trọng nhất...

Sao tim tôi lại đau dữ dội đến vậy, sao tôi lại buồn thế này, sao tôi lại...

“Đúng thật là ngốc nghếch quá”

Triệt Dã đang đứng bên cạnh tôi thở dài một tiếng.

“Triệt Dã...”

Khó khăn lắm tôi mới quay được người về phía cậu ấy.

Tại sao Triệt Dã vẫn đang mỉm cười, sao cậu ấy lại có thể cười một cách坦然 nhiên đến như vậy, sao trong nụ cười của cậu ấy... vẫn có gì đó lưu luyến không nở rời xa?

Tôi lo lắng suy đoán. Triệt Dã đột nhiên mở rộng vòng tay, tiến về phía tôi và ôm tôi vào lòng, ôm rất chặt.

Một vòng tay ấm áp.

Vòng tay của Triệt Dã.

Tất cả những câu hỏi xuất hiện trong đầu cũng theo sự ấm áp trong lòng mà tan biến đi hết.

Bên tai tôi vang lên một giọng nói du dương: “Hy Nhã ngốc! Đừng buồn nữa nhé, còn có mình mà, còn có mình ở bên cậu mà”.

Đúng vậy, còn có Triệt Dã.

Bất kể là ai ra đi, thì Triệt Dã vẫn luôn ở bên tôi.

Chẳng phải là lúc đầu tôi đã quyết định sẽ ở lại cùng cậu ấy sao? Tất cả mọi việc chẳng phải đều tiến triển theo đúng mong ước của tôi sao? Tôi đã lựa chọn Triệt Dã, cho nên Hứa Dục đã rời xa thế giới của tôi.

Chẳng phải như vậy sao?

Tôi và Triệt Dã sẽ ở đây chờ chiếc xe buýt có thể đưa chúng tôi đến thảo nguyên đom đóm. Tôi và cậu sẽ cùng nắm tay nhau đi một quãng đường thật dài, khi tôi vui thì có cậu ấy, lúc tôi buồn cũng có cậu ấy. Còn khi cậu ấy cần đến tôi, tôi nhất định cũng sẽ ở bên cạnh cậu ấy. Có rất nhiều việc chúng tôi đã muốn làm từ rất lâu rồi, nhưng lại chưa có cơ hội để hoàn thành nó, chúng tôi sẽ có rất nhiều thời gian để thực hiện những việc đó.

Được ở cùng với Triệt Dã, có thể thực hiện những mong ước nhỏ nhoi mà trước đây chưa kịp thực hiện.

Điều này... thật là hạnh phúc!

Từ bây giờ trở đi, chúng tôi sẽ không phải xa nhau nữa, bất kể là người kia muốn đi đâu, thì cũng có thể cùng nhau đi đến tận cùng, hạnh phúc đến trọn đời.

Tôi không buồn, vì tôi có Triệt Dã. Có thiên sứ của tôi, tôi đã hạ quyết tâm sẽ phải làm cho cậu ấy luôn vui vẻ, không để cho cậu phải cô đơn.

Nghĩ như vậy, nên cả giọng nói cũng đang run theo cơ thể của tôi cũng đã trở lại bình thường, tôi từ từ đưa tay ra ôm chặt lấy Triệt Dã.

Nhưng...

“Hy Nhã.” Triệt Dã siết tay chặt hơn, ôm chặt tôi vào lòng, sau đó buông ra, sự biểu lộ tình cảm của cậu ấy hoàn toàn là những tâm trạng vô cùng phức tạp, khiến tôi không tài nào hiểu được. “Đây... đây là cái ôm cuối cùng của chúng ta.”

Cái ôm cuối cùng?

Cơ thể tôi bỗng cứng đờ, tôi không dám tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

Tiếng thở dài của Triệt Dã văng vẳng bên tai tôi, giống như một cơn gió nhẹ ấm áp nhưng không thể không rời xa, vừa dịu dàng, lại vừa có chút gì đó bất lực.

“Hy Nhã ngọc, tuy là mình rất muốn giữ cậu ở lại. Tuy ngay từ đầu biết rằng không nên như vậy nhưng khi cậu kéo mình đi và nói mình đi đâu thì cậu đi theo đấy, nên mình đã tự dung túng cho chính mình. Mình thực sự rất muốn cùng cậu đi đến thảo nguyên đom đóm, cùng cậu thả diều, cùng cậu tìm kiếm hạnh phúc thuộc về chúng ta...”

“Thế thì cậu đưa mình đi, cậu đưa mình đi đi...” Tôi không dám nghe tiếp nữa, chỉ cố gắng hết sức ôm cậu ấy thật chặt, ôm thật chắc, vì tôi sợ cậu ấy cũng giống như Hứa Dực, tự nhiên tan biến mất.

“Nhưng Hy Nhã ngọc mà ở lại, thì những người quan tâm cậu sẽ thế nào? Còn cả bố cậu đang chờ cậu trở về nhà thì sao? Bố Hy Nhã đã hứa với mẹ Hy Nhã rằng sẽ làm cho cậu thật hạnh phúc, bố cậu sẽ thế nào đây? Hy Nhã, cậu là niềm hạnh phúc của mình, nhưng cậu cũng là niềm hạnh phúc duy nhất của bố cậu đấy.”

Niềm hạnh phúc duy nhất?

Mẹ đã dùng cả tính mạng của mình để cho tôi được có mặt ở thế gian này, thế thì mẹ nhất định cũng hy vọng tôi sẽ mãi gìn giữ tình yêu mà mẹ dành cho bố đúng không.

Nhưng... bây giờ thì sao?

Tôi ngẩn người. Vòng tay đang ôm chặt của Triệt Dã tự dung nói lỏng ra.

“Còn có... cậu ấy. Chẳng phải vì cậu nói của cậu vừa rồi mà khiến cho cậu ấy biến mất sao? Mình là người bảo vệ cho cậu, nhưng cậu ấy mới là người cùng cậu chia sẻ niềm vui, nỗi buồn và cả hạnh phúc nữa.”

Hứa Dực...

Cho dù ngay cả trước khi cậu ấy tan biến mất, tôi vẫn không dám nhìn thẳng vào đôi mắt u buồn của cậu ấy...

“Nếu chỉ vì niềm vui của một mình mình mà phải đổi lấy sự đau thương, buồn khổ của bao nhiêu người như vậy thì mình sao có thể cảm thấy vui được? Hy Nhã ngọc ghêch, cậu cũng sẽ không vui đâu. Nếu như vậy, cuối cùng sẽ chẳng còn ai vui vẻ được cả. Hy Nhã ngọc ghêch muốn như vậy sao?”

“Nhưng... nhưng mình không thể để cậu một mình được, Triệt Dã à.”

“Nhưng Hy Nhã ngọc ghêch cũng không thể để bố cậu một mình được.” Triệt Dã xoa nhẹ lên đầu tôi.

Bố?

Không biết có phải do ảo giác không, hình như tôi nghe thấy tiếng bố đang gọi tôi. Âm thanh đó rất xa rất xa, giống như vọng lại từ một thế giới khác, một

không gian khác vậy, nhưng lại rất gần, giống như bố đang nói bên cạnh tôi, rõ mồn một.

“Hy Nhã, con mau trở về đi, trở về với bố đi con.”

“Hy Nhã nhà mình thích ăn kẹo bông nhất, chỉ cần con trở về, bố sẽ mua kẹo bông cho con, được không?”

“Hy Nhã, Hy Nhã, Hy Nhã...”

...

Từng câu nói, từng câu nói gọi tôi, câu sau lại tha thiết hơn câu trước, câu sau lại tuyệt vọng hơn câu trước.

Bố! Bố đang gọi tôi!

“Bố...”

Tôi vội vàng quay người lại tìm, vì tôi cho rằng, bố đang ở đâu quanh đây, cũng đến tìm tôi giống như Hứa Dục.

Nhưng không thấy đâu cả, phía bên kia đường không thấy, ở phía xa cũng không thấy, bốn phía đều không thấy.

“Triệt Dã, bố mình... Triệt Dã!” Đột nhiên, tôi lo lắng tột cùng!

Thế này là thế nào? Rốt cuộc là thế nào đây?

Tại sao? Tại sao chỉ trong một khoảng thời gian ngắn tôi quay người lại, vừa rồi tôi còn đang ôm Triệt Dã, thế mà giờ đây cơ thể cậu ấy cũng dần tan biến rồi?

Đến Triệt Dã cũng bỏ tôi lại sao? Đến Triệt Dã cũng không cần tôi nữa sao?

“Triệt Dã!” Tôi đưa tay ra kéo cậu ấy lại, nhưng... nhưng cơ thể cậu ấy đang dần tan biến. Cho dù tôi có cố gắng nắm chặt lấy tay cậu ấy, hơi ấm trong lòng bàn tay cậu ấy cũng dần dần tan biến đi mất.

Triệt Dã dùng đôi tay đang tan biến dần đi của cậu ấy vuốt tóc tôi, nhìn tôi nở nụ cười từ biệt.

“Hy Nhã ngốc nghếch, cậu vẫn không hiểu ra sao? Mỗi người đều có thiên sứ của riêng mình, và cũng sẽ trở thành thiên sứ để bảo vệ cho người khác. Mình là thiên sứ của Hy Nhã, bảo vệ cho Hy Nhã, nhìn thấy Hy Nhã hạnh phúc là niềm vui lớn nhất của mình. Nhưng Hy Nhã, cậu lại là thiên sứ của Hứa Dục, thiên sứ không được trốn tránh trách nhiệm của mình. Hạnh phúc của cậu ấy nằm trong tay cậu, cậu phải trả lại cho cậu ấy... cho nên, cậu mau đi tìm cậu ấy đi.”

Hình ảnh của Triệt Dã ngày càng mờ dần, giống như chỉ một giây sau sẽ hoàn toàn tan biến thành không khí trong suốt vậy. Nụ cười của cậu ấy, mái tóc màu vàng kim của cậu ấy sao lại mờ đến vậy. Cậu ấy nhẹ nhàng ngược đầu nhìn lên bầu trời xa xăm, nụ cười của cậu ấy có gì đó rất khó hiểu.

Ánh mắt đó, nụ cười đó đã từng xuất hiện khi cậu ấy chăm chú nhìn đu quay ngựa gỗ, đã từng xuất hiện khi tôi nhắc đến bố cậu ấy, bây giờ... chúng lại xuất hiện.

Nhưng có điểm không giống, đó là trong mắt cậu ấy ánh lên tia hy vọng.

Tôi ngẩn người nhìn theo cậu ấy, sau đó cũng bắt chước cậu ấy ngẩng đầu nhìn lên trời. Trên bầu trời cao và xa đó, có một con đom đóm đang bay, đó là cánh diều mà tôi và Triệt Dã đã thả nó như đang vẫy tay chào ai đó, lại cũng giống như đang từ biệt.

Từ biệt...

“Minh sẽ ở trên trời bảo vệ cho cậu! Hy Nhã ngốc nghếch, cậu phải thật hạnh phúc đấy.”

Giọng nói của Triệt Dã vang bên tai, giống như từ nơi xa xăm nào đó vọng lại, rồi biến đi rất nhanh.

Cái quay đầu trong chớp mắt đó tưởng chừng dài như một thế kỷ.

Khi tôi quay đầu lại, đã không nhìn thấy bóng dáng của Triệt Dã đâu nữa.

Cậu đã hoàn toàn biến mất rồi.

“Minh sẽ ở trên trời bảo vệ cho cậu! Hy Nhã ngốc nghếch, cậu phải thật hạnh phúc đấy.”

Câu nói ấm áp dịu dàng đó cứ mãi vang vọng trong lòng tôi, cả thế giới trong mắt tôi cuối cùng đã bị đắm chìm trong nước mắt...